

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Από το περιήρητο τίτλιο του συνοδευόντος τόν "Θωνα κατά την κάδοδό του στην 'Ελλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφóρου Νέζερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΑΘΩΣ ἀνέφερα καὶ πρὶν, ἡ ἀκρίβεια στὸ ζενοδοχεῖο τοῦ Ἱταλοῦ Καζάρια γινώσκοντες ὁλοένα καὶ πὺ ἀφάρτη. Ἄλλὰ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἀπέσχε ἀπροσάτευτος στὴν δύσκολη ἐκείνη περίπτωσι.

Ἄπ' τὰ νόγια λοιπὸν τοῦ Καζάρια μᾶς ἔσασε ἕνα ἀντρόγυνο Γερμανῶν, δυναμζόμενος Βολφερμπέργερ, ὁ ὅποιος ζῶσε ζωγραφίζοντας καὶ πουλῶντας εἰκόνες τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν κοστωμιῶν. Ὁ Βολφερμπέργερ ἦταν πολὺ ἰδιόρρυθμος τύπος καὶ σ' ὅλους τοὺς Ἀθηναίους, ὡς καὶ στὰ παιδιὰ ἀκόμα, ἦταν γνωστός μὲ τὸ παρατσούκλι «Καλοζήμερωμας», γιατί, ἂν καὶ θρισκόταν δυὸ χρόνια στὴν Ἑλλάδα, δὲν εἶχε μάθει καμιὰ ἄλλη Ἑλληνική λέξι, ἐκτός ἀπ' αὐτὴ κ' ὅτι, καὶ ἂν τὸν ρωτοῦσε κανεὶς, ἀπαντοῦσε πάντα: «Καλοζήμερωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπᾶτε;» καὶ αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοζήμερωμα!» Ὁ Βολφερμπέργερ λοιπὸν ἦταν ἀσπυροῦς ἐχθρὸς τοῦ Καζάρια. Δυὸ δλόκληρα χρόνια ἔμενε στὸ ζενοδοχεῖο τοῦ κ' ἔτρωγε διαρκῶς τραγίσιο κρέας μὲ ποικίλες μορφές. Ἐπίσης ὁ Ἑλθετός ζωγράφος εἶχε δανείσει καὶ χρῆματα στὸν ζενοδόχο, ὅταν ἀκόμα ἐκείνος εἶχε πτώγειες. Μὰ μόλις ὁ ζενοδόχος ἄρχισε νὰ κἀν δουλειές, ἔβγαλε τὸν Ἑλθετό ἀπ' τὸ δωμάτιο ποῦ ἦταν πολὺ φωτεινὸ καὶ τὸ χρησιμοποίησε γιὰ ἀτελιὲ καὶ τὸν ἔβαλε σ' ἕνα ἄλλο πῶ σκοτεινὸ. Τίς ἡμέρες ἐκείνες, ἕνα πλοῖο ποῦ ἐρχόταν ἀπ' τὴν Ἀλεξάνδρεια, ναυάγησε κοντὰ στὴν Αἴγινα καὶ οἱ ναυαγοὶ ἀποβιβάστηκαν στὸν Πειραιᾶ. Μεταῦ τῶν ναυαγῶν, ἦταν καὶ τὸ ἀντρόγυνο τῶν Γερμανῶν ποῦ ἀναφέραμε παραπάνω, τοὺς ὁποίους συνάντησε ὁ Βολφερμπέργερ τυχαίως. Ἀμέσως τότε σκέφτηκε νὰ τοὺς χρησιμοποίησῃ γιὰ τὴν ἐκδοκίαν τοῦ. Τοὺς ἀνέλαθε ὑπὸ τὴν προστασία του καὶ τοὺς ἔφερε στὰς Ἀθήνας.

Κατόπιν ἔκανε ἔρανο μεταξύ μας καὶ μὲ τὰ χρήματα ποῦ μαζεῦθηκαν ἀγόρασαν ἀπὸ ἕνα Τούρκου, ὁ ὅποιος, ὅπως ἔδειξε ὁμοθυμαδὸν, πουλοῦσε τὰ κτήματα του γιὰ νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Τουρκία. Ἔνα ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἔμενε χρόνια ἀκαλλιέργητο στὸ δρόμο ποῦ ὄδηγοῦσε στὰ Πλάτεια. Τὸ Τούρκικο αὐτὸ δωμάτιο δὲν ἄργησε νὰ μεταβληθῇ εἰς χαριτωμένο Γερμανικὸ πανδοχεῖο. Χτισμα ἕνα πλινθόκτιστο σπιτί καὶ οὐτέψαμε περιβόλι. Τὸ ζενοδοχεῖο τὸ διέδωσαν οἱ Χάρτμαν — ἔτσι λεγόντουσαν οἱ δυὸ αὐτοὶ Γερμανοὶ—καὶ εἰς λίγο ἄρχισε νὰ κἀν χρυσές δουλειές. Ἐπειδὴ μάλιστα ἐκεῖ μέσα νομίζαμε πὺς θρισκόμαστε στὴν πατρίδα μας.

Ἐνα δειλιὸν καθὼς καθόμαστε κάτω ἀπ' τὴς φυλλωσιές τοῦ κήπου, ἔφτασαν καὶ μερικὸ νευοφιρμένο Βαυαρὸ ἀξιωματικὸ καὶ κἀθισαν μαζί μας. Μεταῦ αὐτῶν ἦταν κ' ἕνας ὑπολογαγός τῆς μηχανικῆς, Βέβερ δυναμζόμενος, ἀσχημότατος στὴν ψυχή, γεμάτος ρυτίδες καὶ μὲ μαλλιά κατακόκκινα καὶ σγῆρα. Στὴν ἀρχὴ σῶπαμε, ἔπειτα ὁμως γυρίζοντας πρὸς ἕνα μεσήλικα Βαυαρὸ ἀξιωματικὸ ποῦ καθόταν ἀπέναντί του, τοῦ ἀπηύθυνε μιά περίεργη ἐρώτησι:

—Κύριε λογαγέ, πὺς σὰς φαίνονται τ' Ἑλληνίδες;

—Πολὺ λίγα μπορᾶν νὰ σὰς πῶ γι' αὐτὸ, ἀπάντησε ὁ λογαγός. Ὑπάρχουν βέβαια πολλὲς ὄψεις Ἑλληνίδες, τίς ὁποῖες κάνε ἀκόμα ὠραιότερες ἡ ἔθνική τους ἐνδυμασία, ἀλλὰ ἂ μεις οἱ ξένοι δὲν μποροῦμε νὰ συνάψουμε σχέσεις μαζί τους, γιατί εἶνε δειλές καὶ συνεσταλμένες. Οἱ νεαροὶ μας ἀξιωματικοὶ καὶ προπῶνται ὁ βαρῶνος Πέλνιτς ποῦ κἀθετα κοντὰ σὰς, εἶχαν οἰκτὴρ ἀποτυχία στίς Ἑλληνίδες. Ὁ βαρῶνος δὲν ἐσημέωσε καμιὰ ὡς ἄωρα κατακτῆσι, μολοντί στὴν πατρίδα του ἔθεωρετό ὡς Δὸν Ζουάν.

—Ναί, ἔχετε δίκην, ἐπιβεβαίωσε ὁ βαρῶνος, ὁ ὅποιος ἦταν ἕνας ἐνός ἡθλός μ' ἄριστοπρακτικὴ μορφή. Ἡ ὠραὶε Ἑλληνίδες εἶνε ἄγιαιες κ' ἀσύλληπτες σὰν ἀγριόπαιδες καὶ δειλές ὡς τὴν ζαρκάδια. Ἐγὼ, παρ' ὅλη τὴν πείρα μου στὸν ἔρωτα, δὲν ἔχω τὴν παρακμὴ ἐλπίδα ὅτι θὰ μπορῶ ποτὲ νὰ κατακτῶ μιά Ἑλληνίδα.

Ὁ ὑπολογαγός Βέβερ, ἀφοῦ ἄκουσε τίς γνώμες τῶν ἄλλων περὶ τῶν Ἑλληνίδων, εἶπε μὲ πεποίθησι:

—Ἡ γυναὶκ εἶνε ὁμοίως παντοῦ. Φαίνεται ὁμως ὅτι ἡ δική σας τακτικὴ δὲν ἦταν ὀρθή. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀπέλιπστητε τόσο γρήγορα.

Ὁ νεαρὸς βαρῶνος Πέλνιτς κῦτταζε εἰρωνικά τὸ ἀσχημόμωτρο τοῦ Βέβερ καὶ τοῦ εἶπε:

—Λοιπὸν, κύριε ὑπολογαγέ, ἤρθατε ἐδῶ γιὰ νὰ κατακτῆσετε τίς ὠραίες Ἑλληνίδες; Σὰς συγχάρω. Νομίζω ὁμως ὅτι γρήγορα θὰ τὴν πάθετε.

—Καταλαβαίνω, κύριε συνάδελφε... Ἀμφιβάλλεις, γιατί εἶμαι ἀσχημὸς. Δὲν πειράζει ὁμως... Θὰ μιλῶ ὅσοι ἴσως γι' αὐτὸ ἀργότερα. Καὶ θὰ δῆτε ἂν θὰ πετύχω.

Τότε ἔλοι μαζί ρωνάσαμε:

—Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, κύριε ὑπολογαγέ, νὰ μᾶς ἀποδείξῃς ὅτι καμιά γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ ἀνταστή.

Τὸ ἄλλο βράδυ βρισκόμαστε πάλι ἔλοι στὸ πανδοχεῖο τῶν Χάρτμαν, ἐκτός ἀπὸ τὸν ὑπολογαγὸ Βέβερ. Γελοῦσαμε κ' ἀστενεύμασε εἰς βάρος του, ὅταν σὲ κάποια στιγμή ἔφτασε κ' αὐτὸς Λαχανασιώματος, μὰ λάμπουσαν ἀπὸ χαρὰ.

—Ποῦ ἴδρωσάτε λοιπὸν τόσο, κύριε Βέβερ; τὸν ρώτησε ὁ βαρῶνος Πέλνιτς.

—Θέλετε νὰ τὸ μάθετε; Ἀκούστε λοιπὸν. Ἀπόψε στίς δέκα ἔχω ραντεβὸ μὲ μιά ὠραιότατη Ἑλληνίδα κυρία.

—Ἀλήθεια; Τόσο γρήγορα; φώναξαν ὅλοι.

—Ἀφήστε με νὰ μιλήσω, εἶπε τότε ὁ Βέβερ. Σήμερα τὸ πρωτὸ στὴν Ἀκρόπολι, ποῦν ἔμεινα ὡς τίς δέκα. Καθὼς λοιπὸν πῶν κατέβαινα, συνάντησα στὸ μέρος ποῦ ἀρχίζονταν τὰ σπιτία μιά νεαρά κ' ὠραιότατη κυρία, ποῦ τὸ κόκκινο φέσι τῆς στολίδες περιφάνεια τὰ λαμπρὰ μαῦσα μαλλιά τῆς. Τὴ χαίρετσα μὲ σεβασμὸ, ἐκείνη μὲ κῦτταζε κατὰ μέρος, τὰ μεγάλα τῆς μάτια, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀντιχαίρετσα. Ἐγὼ τὴν παρακολούθησα καθὼς περπατοῦσε γρήγορα ἀνάμεσα ἀπ' τὸ δαίδαλο τῶν ἐρειπωμένων σπιτιῶν καὶ τῶν καλυθιῶν. Πολλές φορές ἐκείνη γυρίζε πῶς καὶ μὲ κῦτταζε καὶ τότε ἐνὸς ἐπιτάχυντο τὸ βῆμα μου. Τέλος στάθηκε μπρὸς στὴν πόρτα μιάς μεγάλης αὐλῆς. Τότε ἀνοῖξε τὴν πόρτα κ' ἔμεινε κατόπι, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος μου, σήκωσε καὶ τὰ δυὸ τῆς χέρια καὶ τὰ ἀνοῖξε δλόκληρα, μὲ τὴν παλάμη γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος μου... Μοῦ ἔδειξε δηλαδὴ τὰ δέκα τῆς δάχτυλα, πράγμα ποῦ χωρὶς ἄλλο σημαίνει ὅτι μὲ περιμένει στίς δέκα τὸ βράδυ.

—Ὡ! δὲν θὰ γᾶσω βέβαια τὴν εὐκαιρία. Θὰ πάω στὸ ραντεβὸ τῆς!

Τὸ τί ἐπακολούθησε τότε, ἦταν ἀπερίγραπτο. Ὁ λοι ἐσοπάσαμε σ' ἀκράτεια γέλια.

—Τί σημαίνουν τὰ γέλια αὐτά; φώναξε ὁ ὑπολογαγός Βέβερ, κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ του. Μὲ περιπαίζετε;

—Ὁχι, ἀγαπητὴ μου, τοῦ ἀπάντησε ἕνας λογαγός. Ἀλλὰ αὐτὸ ποῦ σὰς συνέβη εἶνε κομικώτατο... Μάθε ἔτι τὸ σημεῖο μὲ τὸ ὅποιο εἶνε νόμιμα ὅτι ἡ Ἑλληνὶς αὐτὴ σοῦ ἔδινε ραντεβὸ, θεωρεῖται ἐδῶ ὡς ἐκδηλώσις μεγάλης ὑβρεως. Ὅταν ἕνας Ἕλληνας σοῦ ἀπλῶν τὰ χέρια του μὲ τὰ δάχτυλα ἀνοιγμένα εἰς προσβάλλει καὶ σὲ βρίζει. Λοιπὸν, μὴ θυμῶν, γιατί καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔπαθαν τὰ βῆτα. Ἦσῶσας καὶ μὴ ζῆτὰς νὰ κατακτῆσῃ τίς Ἑλληνίδες.

—Ὁχι, ἀγαπητὴ μου, τοῦ ἀπάντησε ἕνας λογαγός. Ἀλλὰ αὐτὸ ποῦ σὰς συνέβη εἶνε κομικώτατο... Μάθε ἔτι τὸ σημεῖο μὲ τὸ ὅποιο εἶνε νόμιμα ὅτι ἡ Ἑλληνὶς αὐτὴ σοῦ ἔδινε ραντεβὸ, θεωρεῖται ἐδῶ ὡς ἐκδηλώσις μεγάλης ὑβρεως. Ὅταν ἕνας Ἕλληνας σοῦ ἀπλῶν τὰ χέρια του μὲ τὰ δάχτυλα ἀνοιγμένα εἰς προσβάλλει καὶ σὲ βρίζει. Λοιπὸν, μὴ θυμῶν, γιατί καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔπαθαν τὰ βῆτα. Ἦσῶσας καὶ μὴ ζῆτὰς νὰ κατακτῆσῃ τίς Ἑλληνίδες.

—Ὁχι, ἀγαπητὴ μου, τοῦ ἀπάντησε ἕνας λογαγός. Ἀλλὰ αὐτὸ ποῦ σὰς συνέβη εἶνε κομικώτατο... Μάθε ἔτι τὸ σημεῖο μὲ τὸ ὅποιο εἶνε νόμιμα ὅτι ἡ Ἑλληνὶς αὐτὴ σοῦ ἔδινε ραντεβὸ, θεωρεῖται ἐδῶ ὡς ἐκδηλώσις μεγάλης ὑβρεως. Ὅταν ἕνας Ἕλληνας σοῦ ἀπλῶν τὰ χέρια του μὲ τὰ δάχτυλα ἀνοιγμένα εἰς προσβάλλει καὶ σὲ βρίζει. Λοιπὸν, μὴ θυμῶν, γιατί καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔπαθαν τὰ βῆτα. Ἦσῶσας καὶ μὴ ζῆτὰς νὰ κατακτῆσῃ τίς Ἑλληνίδες.

—Ὁχι, ἀγαπητὴ μου, τοῦ ἀπάντησε ἕνας λογαγός. Ἀλλὰ αὐτὸ ποῦ σὰς συνέβη εἶνε κομικώτατο... Μάθε ἔτι τὸ σημεῖο μὲ τὸ ὅποιο εἶνε νόμιμα ὅτι ἡ Ἑλληνὶς αὐτὴ σοῦ ἔδινε ραντεβὸ, θεωρεῖται ἐδῶ ὡς ἐκδηλώσις μεγάλης ὑβρεως. Ὅταν ἕνας Ἕλληνας σοῦ ἀπλῶν τὰ χέρια του μὲ τὰ δάχτυλα ἀνοιγμένα εἰς προσβάλλει καὶ σὲ βρίζει. Λοιπὸν, μὴ θυμῶν, γιατί καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔπαθαν τὰ βῆτα. Ἦσῶσας καὶ μὴ ζῆτὰς νὰ κατακτῆσῃ τίς Ἑλληνίδες.

ΣΤΗΝ Αἴγινα, ἡ ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΚΙ' Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΟΥ ΓΥΙΟΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ. ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ ΠΛῆΘΗ, ΚΤΛ.

Δυὸ φίλοι μου καθηγηταί, ὁ Οὐλερρίκος κ' ὁ Βιλμός εἶχαν συμφωνήσει μαζί μου νὰ πάμε στὴν Αἴγινα. Μαζὺ μᾶς θέλαμε νάρθῃ κ' ἕνας Ἕλληνας ἐπιλογίας, ἀδελφός τοῦ Κουκουδάκη κ' ἄνεθερα προηγουμένως, ὁ ὅποιος ἦταν καὶ διεκμηνὸς τῆς κυβερνήσεως. Αὐτὸς μᾶς ἔβηκε ἕνα πωριώτικο πλοιαρίο ποῦ ἔρριμοσε στὸν Πόρο. Τὸ πλοιαρίο αὐτὸ, ἀφοῦ πούλησε τὸ φορτίο του ἀπὸ λεμόνια, δέχτηκε νὰ μᾶς παραλάβῃ καὶ νὰ μᾶς ἀποβιβάσῃ στὴν Αἴγινα. Ἦταν γαλήνη ὅταν ἐπιβιβάστηκαμε σ' αὐτό. Ὁ Κουκουδάκης μᾶς συνέντησε στὸν Καπετᾶν Γιάννη, ὁ ὅποιος, ἀφοῦ μᾶς εὐχῆθηκε τὸ «Καλῶς ὦρισες, μᾶς κέρασε μα-οῦτιχα.

Σὲ λίγην ἦρθαν στὸ πλοῖο καὶ μερικὸ Ἑλληνας ἐπιβάτες, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ μιά νέα γλαμὴ γυναίκα μὲ μαῦρα, ἡ ὅποια κρατοῦσε ἀπ' τὸ χέρι ἕνα ἀγοράκι πέντε χρόνων περίπου. Ἐτσι οἱ ἐπιβάτες γίνανε περισσότεροι ἀπὸ ἑπτὰ.

(Ἀκολουθεῖ)